

гарь-ать ми, и мя гуди да сѣднѣ при тра-
неж-тѣ. Завчасъ подадохъ ни вино и сѣкакво
гасте. Доклѣ азъ изглѣдовахъ и ся чюдяхъ
на сичко що бѣ наоколо ми, другарь-ать ми
идѣше и пиаше, и хвалаше вино-то и гост-
бѣ-тѣ.

«— Чи какъвъ праздникъ е днесъ? попы-
тахъ го азъ пакъ. — Какъ! зарѣ ты не знакъшъ,
днесъ е Протасовъ день! — Та що е това? — Какъ
що е? Храмъ церковны. Ны смы сега въ
приход-ать на вси-тѣ святни. За много години!
рече той, и исцѣди до капкѣ вино-то, тачи
станѣ отъ мѣсто-то си. Расплащай ся сега, рече
той, тука е такъвъ обычай, азъ гоцавамъ, а
ты плащашъ.

«И той мя остави да ся расплащамъ.

«Това ми бѣше доста, за да познаѣ пари-
градскы-ать животъ, но младость-та мя увле-
че. Азъ разбрахъ, че челякъ може да живѣе
иначе, отъ какво-то азъ бѣхъ наученъ да жи-
вѣѣ въ Българско, азъ видѣхъ че челякъ мо-
же да живѣе на людскы грѣбъ.

«Азъ ся бѣхъ прѣдалъ отъ се еръдце на
искуство и не можахъ да го напустиѣ, видѣхъ
сичкы-тѣ производы на искусство-то, а скоро